

Yttrande över utkast till lagrådsremiss: Vissa skärpta villkor för anhöriginvandring och begränsade möjligheter till uppehållstillstånd av humanitära skäl (Ju2023/00511)

INLEDNING

Flyktinggruppernas Riksråd, FARR, bildades 1988 och är ett partipolitiskt och religiöst obundet nätverk som består av, hjälper och samordnar grupper och enskilda som arbetar för att stärka asylrätten. Ca 50 medlemsföreningar är anslutna till FARR. I dessa samlas erfarenheter om hur lagen tolkas, vilka som skyddas eller nekas skydd och vilka konsekvenserna blir för dem som berörs. Bland medlemmarna finns också ett antal advokater och flera hundra enskilda medlemmar, varav en del själva har erfarenhet av att vara asylsökande.

SAMMANFATTNING

Flyktinggruppernas Riksråd avstyrker enligt nedan de förslag som remissyttrandet berör.

Det är FARRs övertygelse att förslaget inte kommer att bidra till en ökad integration i det svenska samhället. Effekten kommer troligtvis att vara den motsatta.

Vi är dock övertygade om att förslaget kommer att ha svåra negativa effekter både på individnivå och på en samhällelig nivå. De lagförändringar som föreslås innebär ett avsteg från Sveriges ansvar att upprätthålla Barnkonventionen och Den Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna.

Från 1997 har Utlänningslagen haft ”barnets bästa” som portalbestämmelse, vilket innebär att i samtliga ärenden där barn är berörda ska särskild hänsyn tas till barnets bästa. 2006 infördes ”synnerligen ömmande omständigheter” istället för ”humanitära skäl”, vilket medförde en hårdare praxis även för barn, trots att riksdagen hade uttalat att det inte var avsikten. Efter långvarig kritik mot att barns behov fått för liten betydelse trots portalparagrafen infördes 2014 en ny tillståndsgrund för barn, ”särskilt ömmande omständigheter”. Även efter den lagändringen har det rört sig om ett litet antal barn med mycket tungt vägande skäl som har omfattats, och det är tveksamt om hänsynen till barnets bästa har varit uppfyllt. FARR menar att den framtida lagstiftningen fortfarande behöver tillgodose de behov som på goda grunder föranledde införandet av ”särskilt ömmande omständigheter” 2014.

FARR beklagar att regeringen inte har genomfört någon grundläggande analys varken av vad Barnkonventionen kräver eller vilka humanitära skäl det är som enligt tidigare praxis faller utanför den föreslagna formuleringen - det vill säga vilka barn det är som drabbas. Det är inte hållbart att återgå till en ordning som redan har dömts ut som inhuman. Remissförslaget säkrar inte heller att Sveriges praktik kommer att överensstämma med de internationella åtagandena.

Luckorna i lagstiftningen som innebär att vuxna och barn hamnar i limbo (med utvisningsbeslut som inte kan verkställas) har inte heller analyserats, trots att det växande antalet papperslösa har uppmärksamats av regeringen. Den humanitära grunden för uppehållstillstånd behöver utformas så att även denna grupp omfattas. Alternativet är en ständigt växande grupp av människor som bor i Sverige men hålls utanför samhället.

FARR lämnar härmed följande yrkanden och synpunkter:

- **FARR avstyrker** att kravet på att anknytningspersonens tidsbegränsade uppehållstillstånd förväntas gälla "under en längre tid" ska bytas ut mot ett krav på förväntat "varaktigt" uppehållstillstånd.
- **FARR avstyrker** att åldersgränsen höjs för anhöriginvandring.
- **FARR avstyrker** remissförslaget om att undantaget från försörjningskravet vid anhöriginvandring inte ska gälla när anknytningspersonen är alternativt skyddsbehövande.
- **FARR yrkar** att alternativt skyddsbehövande ska kunna undantas försörjningskravet på samma villkor som flyktingar.
- **FARR avstyrker** remissförslaget om att tremånadersfristen för vidarebosatta ska gälla från beslutsdatum istället för dagen för inresa i Sverige.
- **FARR avstyrker** remissförslaget att ta bort tillståndsgrunden särskilt ömmande omständigheter.
- **FARR yrkar** att praktiska verkställighetshinder ska tillföras som en ömmande omständighet enligt 5 kap 6 §.

FARR anser att förslagen som rör anhöriginvandring har en diskriminerande effekt för gruppen alternativt skyddsbehövande vilka i många fall i praktiken kommer frångå rätten till familjeliv om förslaget går igenom. Remissförslagen står i strid med EU-kommissionens uttalade agenda om att inte särskilja mellan flyktingar och alternativt skyddsbehövandes rättigheter.

FARR anser vidare att det finns en massiv erfarenhet i samhället av den skada som åsamkas barn på flykt om det inte finns en tydlig möjlighet för uppehållstillstånd och trygghet för traumatiserade barn, barn som av olika skäl separerats från sina föräldrar, barn som vuxit upp i Sverige, funktionshindrade eller annars särskilt utsatta barn. Detta var skälet till att införa begreppet särskilt ömmande omständigheter. Att beröva barn existentiella rättigheter enbart med motivering att EU-rätten inte omfattar dem är inte acceptabelt. Det EU-rätten inte omfattar är Sverige moraliskt och rättsligt skyldigt att tillse genom egen lagstiftning, med tillbörlig hänsyn till andra internationella åtaganden, som Barnkonventionen.

FARR understryker att dessa förslag skulle leda till försämrad integration. Forskning visar att familjeseparation leder till försämrad hälsa och därmed försämrade möjligheter till integration. Motsvarande slås även fast i inledningen (4) till Familjeåterföreningsdirektivet. Att begränsa möjligheterna till uppehållstillstånd på grund av ömmande omständigheter från dagens redan låga nivå kommer att skapa uppsplitande skilsmässor och stötande utvisningar som inte kommer att stärka tilltron till migrationspolitiken.

Skärpta villkor för anhöriginvandring i vissa fall

Ändrat krav för att vara anknytningsperson med tidsbegränsat uppehållstillstånd

Regeringen föreslår att för att en person med tidsbegränsat uppehållstillstånd ska kunna vara anknytningsperson ska det krävas "välgrundade utsikter att beviljas varaktigt uppehållstillstånd", i stället för "välgrundade utsikter att beviljas uppehållstillstånd under en längre tid". Enligt remissförslaget stämmer uttrycket "varaktigt" bättre med familjeåterföreningsdirektivet. Den nuvarande formuleringen har dock införts för att förtydliga innebörden snarare än att ändra den. Uttrycket "varaktigt" används även i sammansättningen "varaktigt bosatt", en position som enligt Utlänningslagen ger rätt till permanent uppehållstillstånd. Med lagstiftningens nuvarande inriktning mot tidsbegränsade uppehållstillstånd som huvudregel och i framtiden eventuellt den enda möjligheten, är det viktigt att lagen ger en tydlig möjlighet för personer med tidsbegränsade uppehållstillstånd att tillbringa den tiden tillsammans med sin familj.

Att splittra familjer är ett stort ingripande, då huvudregeln i flera internationella konventioner och i FN:s arbete med flyktingar och fördrivna är att familjer så långt möjligt ska hållas samman. Detta är också fast förankrat i det allmänna rättsmedvetandet. Den som lyckats fly kan ha en familj som är kvar i det hotade området, där de stannat för att slippa de extra farorna under flyktvägen. Det är inte värdigt att Sverige ger skydd men samtidigt tvingar personen att lämna sin familj i sticket.

Höjd åldersgräns för att vägra uppehållstillstånd på grund av anknytning

Enligt remissförslaget ska familjeåterförening inte tillåtas för makar eller sambor om inte båda parterna är över 21 år. Motiveringen är enbart att detta är den gräns som tillåts enligt familjeåterföreningsdirektivet. Det rör sig om vad staterna "får" kräva av vissa skäl såsom integrationsskäl och att förhindra tvångsäktenskap. Vi vänder oss emot att EU-regler används som om de vore tvingande utan konsekvensanalys i den svenska kontexten. Vi bör inte införa inskränkningar av rättigheter enbart för att de inte är förbjudna - bara för att vi kan.

Med tanke på att svensk lag tillåter äktenskap från 18 års ålder samt att det har införts skärpta och förhoppningsvis mer träffande regler för att motverka tvångsäktenskap och barnäktenskap, anser vi inte att det är lämpligt att höja åldersgränsen till 21 för familjeåterförening. Ett sådant ingrepp hindrar inte någon från att gifta sig för ung, det hindrar bara en viss grupp från att fly och samtidigt hålla ihop familjen. Regeln skulle också rimma illa med att gränsen för att som barn beviljas anknytning till förälder fortfarande är 18 år.

FARR erinrar om att det inom denna grupp kan finnas barn till det unga paret, som också drabbas av familjesplittringen.

Begränsade möjligheter till undantag från försörjningskravet vid anhöriginvandring för vissa skyddsbehövande

Enligt remissförslaget ska undantag från försörjningskravet fortfarande göras på vissa villkor, bland annat att ansökan görs inom tre månader efter anknytningspersonen fått sitt uppehållstillstånd. Men detta ska bara gälla flyktingar, inte personer med alternativt skyddsstatus. Nedan beskrivs varför det saknas såväl humanitära som folkrättsliga grundprinciper som motiverar den premiering av flyktingar som nu föreslås gentemot alternativt skyddsbehövande.

Åtskillnaden, folkrätten och välfärdsstatliga principer

Det går emot EU:s och UNHCR:s ambitioner att göra skillnad mellan personer med flyktingstatus och alternativt skyddsbehövande. EU:s skyddsgrundsdirektiv syftar tvärtemot till att föra ihop kategorierna och behandla dem mer lika. EU-kommissionen har uttalat att behoven hos grupperna är

desamma och förordar också att åtskillnaden mellan alternativt skyddsbehövande och flyktingar ska byggas bort. Kommissionen klargör också att om någon situation inte täcks av EU-rätt så gäller hur som helst Europakonventionens artiklar 8 och 14. (Se COM/2014/0210 final, EU-kommissionens riktlinjer för tillämpning av familjeåterföreningsdirektivet). Praxis från EU-domstolen visar dessutom att medlemsländer inte får utforma regler som strider mot familjeåterföreningsdirektivets syfte, som är att underlätta familjeåterförening (Se domen i mål C-153/14, Minister van Buitenlandse Zaken mot K och A.). Denna juridiska fråga har också avhandlats i flera processer vid Europadomstolen, och av särskild relevans är målet M. A. mot Danmark (ansökningsnummer 6697/18) som togs i storkammaren den 9 juli 2021. De långtgående inskränkningar som föreslås bör ta hänsyn till dessa avgöranden för att ha ett långsiktigt hållbart perspektiv. Genom förslaget om att alternativt skyddsbehövande inte ska kunna undantas försörjningskravet frångås också principen om ickediskriminering mellan skyddsökande grupper (se Europakonventionen artikel 14).

Skyddskategoriernas ursprung och tidigare praxis

Att alternativt skyddsbehövande inte ryms i flyktingkonventionen beror på att världen såg annorlunda ut när konventionen skapades efter andra världskriget. När konflikterna bytte karaktär, med bland annat fler inbördeskrig, fick allt färre reellt skyddsbehövande skydd genom konventionen. Man såg då behovet av att komplettera konventionen på olika sätt, däribland genom införandet av kategorin alternativt skyddsbehövande. Både flyktingar och alternativt skyddsbehövande får alltså "asyl". Fram till 2016 gavs grupperna också, med undantag för tid till medborgarskap, samma rättigheter i Sverige. Här har samtidigt en praxis vuxit fram där mycket starka bevis för personlig förföljelse krävs för att flyktingstatus ska erkännas. Dessa beviskrav har fram till införandet av den tillfälliga lagen knappt inneburit någon konsekvensrättighetsmässigt och samma starka beviskrav finns inte i andra jämförbara länder som exempelvis Tyskland och Österrike. I dessa erkänns en mycket större andel av de asylsökande som flyktingar, även bland dem som kommer från krigsområden. FARR menar att denna diskrepans mellan länder, vars invandring utgörs av i huvudsak samma folkgrupper, visar på det orimliga i att statusbegreppen nu utnyttjas till att allvarligt missgynna personer som i andra länder kunde ha fått flyktingstatus. Att detta missgynnande sker med hänvisning till EU-rätten och dess miniminivåer, trots att motsvarande regler i de flesta EU-länder inte skulle ha fått samma effekt, är vilseledande.

Grundantaganden om integration

Svensk integrationspolicy har traditionellt varit starkt knuten till idén om en välfärdsstat under vilken hela befolkningen behandlas lika. Lika rättigheter för invandrare har då setts som en förutsättning för integration i Sverige. Denna jämlikhetsprincip var också ett bärande argument mot att införa Moderaternas tillägg om ett försörjningskrav i de restriktioner för familjeåterförening som genomfördes 1997. Den kommitté som då tog fram förslaget framförde dessutom att försörjningskravet skulle gå emot rådande principer i svenska samhället, att det inte var förenligt vare sig med svenska välfärdssystemet eller med målet att invandrare skulle behandlas på likvärdigt sätt som svenska medborgare.

Remissförslagets andra argument för ett försörjningskrav utan undantag för alternativt skyddsbehövande är att integrationen skulle förbättras om färre personer kommer till Sverige. Detta argument stöds inte av den svenska forskning som finns om integration. Begränsningar i familjeåterförening är tvärtom skadligt för individens möjlighet att etablera sig i Sverige. Studier visar att familjeseparation är en av de faktorer som är starkast kopplad till PTSD, depression, ångest och generellt nedsatt välbefinnande, vilket påverkar den enskildes möjlighet att etablera sig i ett nytt land negativt (Miller, Hess, Bybee, & Goodkind, 2018).

Med ett försörjningskrav försätts personer i en desperat snarare än motiverad situation vilket kan leda till att personer med hög utbildning och lång arbetserfarenhet känner sig tvungna att ta och fortsätta med jobb under sin utbildningsnivå. Därigenom förlorar också Sverige långsiktighet och viktig kompetens. Som nämnts ovan är såväl krav på inkomst och bostad höga, speciellt för familjer med fler än ett barn. Att kräva att en nyanländ person ska nå dessa innan familjen är på en säker plats tillsammans med anknytningspersonen är orimligt. Det går emot det som beskrivs som syftet med

försörjningskravet, att förbättra integrationen. Det finns inga belägg för att försörjningskrav för att få återförenas med sin familj kan användas som verktyg för förbättrad integration, snarare tvärtom.

Tidsfrist för vidarebosatta

Regeringen föreslår att tidsfristen för att undgå försörjningskrav ska räknas från tidpunkten för uppehållstillstånd även för vidarebosatta, sk kvotflyktingar. FARR menar att även detta förslag i praktiken leder till olika behandling av personer med skyddsstatus. En kvotflykting kan inte lämna in en ansökan om familjeanknytning förrän vederbörande befinner sig i Sverige. Arrangemangen för inresa kan vara tidsödande och det förekommer knappast att kvotflyktingars ankomst kan ske samma dag som beslut om deras uppehållstillstånd tas. Dessutom strider förslaget mot ett vägledande avgörande den 31 mars 2021 från Migrationsöverdomstolen (UM 8722–20) som fastställer att tidsfristen för en ansökan om familjeanknytning räknas från ankomstdatum i Sverige

Begränsade möjligheter att bevilja uppehållstillstånd av humanitära skäl

Remissförslaget innebär att uppehållstillstånd på grund av humanitära skäl enbart ska tillåtas vid “synnerligen ömmande omständigheter”.

Begreppet ömmande omständigheter har under åren tillämpats allt mer restriktivt. Paragrafens beskrivning av en “samlad” bedömning där “utlänningens hälsotillstånd, anpassning till Sverige och situation i hemlandet särskilt beaktas” har tolkats så att andra skäl utesluts och så att samtliga uppräknade skäl måste föreligga. När formuleringen “särskilt ömmande omständigheter” infördes för barn var det mot bakgrund av att tolkningen av “synnerligen ömmande omständigheter” lett till orimliga och stötande utvisningar av svårt sjuka barn, familjehemsplacerade barn och barn som vuxit upp i Sverige.

Barn på flykt bär ofta på trauman som kan förvärras under otryggheten som asylsökande. Andelen självmord och suicidförsök är alarmerande hög. Barnens hågkomster och ibland ofullkomliga berättelser kan inte alltid bevisa personliga asylskäl enligt lagens krav. Det bör fortsatt finnas en tydlig möjlighet att omständigheter som inte fullt ut uppgår till asylskäl istället ska kunna bedömas som särskilt ömmande omständigheter för barn. Detta gäller även barn som placerats i familjehem och inte bör utvisas tillsammans med föräldrar som i Sverige inte ansetts lämpliga som vårdnadshavare.

För vuxna har kravet på synnerligen ömmande omständigheter i praktiken likställts med livshotande tillstånd som över huvud taget inte kan behandlas i hemlandet, samtidigt som anknytning till Sverige i praktiken inte haft betydelse.

Det förefaller som om regeringen i sitt förslag inte har vägt in att behovet av en humanitär ventil ökat genom att uppehållstillstånd på grund av asylrelaterade skäl inte längre är permanenta. Den öppning för vuxna att få tillstånd av särskilt ömmande omständigheter om de också fått en stark anknytning till Sverige under sin tid med uppehållstillstånd behövdes inte så länge sådana tillstånd normalt var permanenta. I debatten har en sådan ventil framställts som en amnesti, en ny tillståndsgrund för mängder av vuxna, trots att det endast rört sig om ett litet fåtal personer och att mildra oönskade effekter av övergången till tidsbegränsade tillstånd.

Att ta bort möjligheten till uppehållstillstånd av särskilt ömmande skäl när den ursprungliga tillståndsgrunden inte längre föreligger innebär att den som under lång tid anpassat sig väl och fått en stark anknytning till Sverige ändå ska utvisas. Detta strider mot regeringens påstådda intention att ge incitament för integration. FARR vill erinra om att låga ingångslöner, stärkta incitament att ta enkla jobb och i framtiden eventuellt kvalificering till välfärden är faktorer som bidrar till att personer med tidsbegränsade uppehållstillstånd mycket väl kan vara integrerade på arbetsmarknaden utan att ha kunnat uppnå försörjningskravet för permanentning.

FARR vill särskilt erinra om att flyktingar som traumatiserats av tortyr eller på grund av andra skador och funktionsvariationer inte presterar tillräckligt för att ha uppnått permanent tillstånd inte bör utsättas för ännu en fördrivning från det land som en gång gav skydd.

Regeringen och dess stödparti avser att framöver utmönstra permanenta uppehållstillstånd för personer med asylrelaterade skäl. Remissförslaget saknar en konsekvensbedömning av vad den nu föreslagna förändringen skulle innebära i form av permanent otrygghet med återkommande utvisningshot och verkställda utvisningar av särskilt sårbara personer.

Bland dem som drabbas av att särskilt ömmande omständigheter inte ska räcka är barn som sökt asyl utan vårdnadshavare. Praxis som utvecklats under senare år innebär att barn så unga som 14 år får utvisningsbeslut (med eller utan samtidigt uppehållstillstånd) som ska verkställas när de fyllt 18. Detta strider mot EU-domstolens förhandsavgörande (mål C-441/19). Även barn som fått asyl på grund av barnrelaterade risker såsom trafficking, rekrytering till barnsoldat eller orimliga umbäranden i ett krigsområde riskerar att som 18-åringar utvisas till snarlika förhållanden oavsett vilken anknytning de fått till Sverige. Detsamma gäller barn som - ofta efter lång handläggningstid - beviljats uppehållstillstånd som anhöriga men riskerar att åter skiljas från familjen efter 18-årsdagen.

Ytterligare en grupp som kan drabbas är personer som fått uppehållstillstånd som make, maka eller partner men tvingats lämna relationen efter misshandel. Den särskilda tillståndsgrund som lagen ger för denna grupp gäller enbart 13 månaders tillstånd utan möjlighet till förlängning. I förarbeten till nuvarande reglering framgår att särskilt ömmande omständigheter kan tillämpas för förlängning i sådana fall.

Regeringen har i andra sammanhang aviserat lagändringar och gett direktiv till myndigheter i syfte att effektivisera verkställigheten av fattade utvisningsbeslut. FARR instämmer i att det är olyckligt att människor blir fast i limbo utan rättigheter och med utvisningsbeslut som inte kan verkställas. Enligt FARR:s erfarenheter är hindren för verkställighet ofta av långvarig natur. De drabbar även barnfamiljer. Utvisningsbeslut fattas även då det är känt för myndigheterna att besluten inte kan verkställas inom överskådlig tid vare sig med tvång eller självmant. Detta gäller sedan länge många statslösa, men drabbar även andra grupper. Deras situation gör dem ytterst sårbara för människohandel och utnyttjande i svart arbete, och i förlängningen även för rekrytering till kriminella kretsar. Att dessa människor som de facto bor i Sverige kan legaliseras, få möjlighet att studera och arbeta lagligt är en oundgänglig del i att minska antalet papperslösa, motarbeta utanförskap och kriminalitet samt att främja sammanhållningen i samhället.

Vi uppmanar regeringen att i den kommande propositionen ta in förslaget att föra in bestående praktiska verkställighetsinder som en ömmande omständighet i Utlänningslagens paragraf 5:6. Detta förslag är redan utrett och remissbehandlat genom SOU 2017:84, Upphållstillstånd på grund av praktiska verkställighetshinder och preskription.

Konsekvensanalys

Den uppenbara konsekvensen av inskränkta regler om familjeåterförening är att fler människor, inte minst barn, dör under flyktvägen eller i det land de inte kan lämna. Det är ett utomordentligt högt pris för en önskan att avskräcka kommande asylsökande att ta sig till Sverige. Vår skyldighet som stat att agera i en humanitär katastrof är snarare att underlätta för familjer att ta sig till Sverige och förenas med de skyddsbehövande som befinner sig här - den praktiskt taget enda legala flyktväg som existerar. FARR är därmed starkt kritiska till försörjningskrav för anhöriginvandring i allmänhet och dessa skärpta förslag i synnerhet.

FARR ifrågasätter att förslagen långsiktigt leder till lägre kostnader. Möjligheten att få längre uppehållstillstånd och kunna återförenas med sin familj lett till att många som fått status som alternativt skyddsbehövande har överklagat sin status. Behovet av omprövning har skapat merarbete

hos Migrationsverket och i domstolarna. Denna tendens lär fortsätta om alternativt skyddsbehövande inte kommer kunna undantas försörjningskravet.

FARR bedömer att förslaget har negativa effekter för enskildas möjlighet till etablering, då familjeseparation har allvarliga konsekvenser för skyddsbehövandes hälsa. De långsiktiga kostnaderna för etablering blir med utskottets förslag därmed inte nödvändigtvis mindre. Att regionernas kostnader inte skulle påverkas i och med förslagen är FARR mycket ifrågasättande till, då forskning visar att familjeseparation leder till ökad ohälsa.

FARR bedömer också att minskad möjlighet till fortsatt uppehållstillstånd på grund av anknytningen till Sverige kommer att ha negativa effekter på etableringen. Den som efter en längre period med uppehållstillstånd riskerar utvisning oavsett sin anknytning till Sverige har inget incitament för fortsatt etablering. Detta gäller specifikt lågavlönade och personer som på grund av funktionsvariationer, låg utbildningsnivå eller diskriminering har svårt att uppnå försörjningskrav för permanent tillstånd innan tillståndet av det ursprungliga skälet löpt ut.

Konsekvenser för barn

Om ett barn ska ha sin framtid i Sverige så är det bättre för barnet, men också för Sverige i stort, att barnet kommer till Sverige så fort som möjligt. Barnet kan då påbörja sin skolgång och slippa traumatiserande separation från familj.

Barnkonventionen har sedan införandet av den tillfälliga lagen 2016 gjorts till svensk lag. Barn har rätt till familjeliv och till båda sina föräldrar. Att genom försörjningskrav för anhöriginvandring förhindra barn som befinner sig i mycket svåra situationer i krigszoner eller transitläger kan inte anses vara förenligt med barnkonventionen. Med gällande förslag menar FARR dessutom att barn riskerar att befinnas sig längre tid i familjeseparation och i traumatiserande miljöer, vilket vid en senare familjeåterförening blir till kostnader för Sverige i form av bland annat ökade vårdkostnader och en sämre skolgång. Forskning om familjeåterförening har dessutom visat att många barn saknar tillgång till utbildning och i vissa fall tvingas in i arbete på den plats där väntan sker. Detta kan förväntas öka i omfattning om fler skyddsbehövande familjer nekas återförening.

Konsekvenserna av att ribban höjs för barns möjlighet till uppehållstillstånd av humanitära skäl kan bli dramatiska för de enskilda barn som berörs. Det rör sig om traumatiserade barn, barn som skiljts från sina familjer under krig eller andra konflikter, barn som behövt familjehemsplaceras i Sverige, barn som vuxit upp i Sverige, funktionshindrade barn. Det är ingen stor grupp som påverkar Sveriges migrationsstatistik nämnvärt, däremot påverkas det omgivande samhället negativt - inte minst anställda i professioner som möter barnen - att myndigheter tillåts eller tvingas att behandla barn illa.

Konsekvenser för jämställdheten

Kvinnor har oftare lågavlönade yrken, vilket ökar sannolikheten att kvinnor i Sverige nekas familjeåterförening även om familjen inte har mer än ett barn. Regeringen menar att förslaget sammantaget kommer leda till bättre förutsättningar för integration, vilket skapar bättre förutsättningar för kvinnor och barn. Även denna grunda analys ställer sig FARR ifrågasättande till. De kombinerade kraven kommer systematiskt missgynna kvinnor och bör bedömas som könsdiskriminering.

Enligt uppdrag

Sanna Vestin
(styrelsemedlem, Flyktinggruppernas Riksråd, FARR)